

1. The first part of the document is a header section containing the following information:

1. The first part of the document is a header section containing the following information:

• **วิธีใช้ :**
 เชื้อบิวาโลจิม
 ผสมกับ ในถังน้ำ
 ร้อน ผู้ขายบอกด้วย
 เหล้า, หมัก, เป็น
 แล-ยี่ห้อ /

แดนนกสั: ะเขติน. TROPIC ZONE

โรงเรียนวัดวังแก้ว • วัดนาคา ทุ่งมะม่วง
โรงเรียนวัด • บ้านท่าเรือ
ผู้กินขนมละแวกเลือด ท่านไปชมแล้วดีเยี่ยม

เพลสโฮมส์

ພຸດທະ

ທ່າວຽງ

မိမိ

คดีฆ่า

« គណៈកម្មាធិការប្រឹក្សា »

อานันทภาว

รัฐธรรมนูญรำลึก

สุนทนาปราชัย

ความจำเป็นของคนจน

ในฉบับนี้

ผู้ ร่ายสำคัญนามสกุลณนครถูกตำรวจยิงตาย

ผู้ผ่านการศึกษาเลือกในวชิร ๑. น.ส. อัมพร เสนียงงค์ ๒. น.ส. บัวระยอ ไธมนัส ๓. น.ส. นิตา วรรณพานนท์ ๔. น.ส. รุจี ธวัชวีร์ ๕. น.ส. สุวรรณ เข้มมอวิชฌน ๖. น.ส. ธมมิตี เสเดะจิต ๗. น.ส. สิริถกษณ ยอด เจริญ ๘. น.ส. นวตสังยม โตโยวิชฌน ๙. น.ส. ยุพดี เหวงายกุด ๑๐. น.ส. เพ็ญนิตี ชาญไกร ๑๑. น.ส. เขียวถกษณ เพ็ญโสม ๑๒. น.ส. โพนิน โพธิ์ไทร ๑๓. น.ส. นิตยา มนัตติ ๑๔. น.ส. ปรรทิภพย จังศิริ ๑๕. น.ส. วิษรดา พิมพ์อดิศร์

นิตยา มั่นสติ กิ่งอำเภอบางกอกใหญ่ ส่งเข้าประกวด

ยังต่อสู้กับตำรวจ ๓ นาที

ปกกระสุนปืนตำราจตาย

นายเลอน ฌนกร ุร่ายคนสำคัญต้องกดดันมา
คนตายแล้วหลบหนีไป (มคอหน้า ๑๒)

บทระอออกศถากในงานรัฐธรรมนุญ

ต่อหน้าประชาชนคนดุนัยน์พัน
ถูกไต้ตาซ้ายแตกเลือดไหลอาบ

ขณะที่งานฉลองรัฐธรรมนูญ คืนวันที่ ๔ กำลังครึกครื้น และประชาชนพากันเที่ยวเล่นดูงาน และส่วนหนึ่งได้มานั่งดูอยู่หน้าสถานที่ออกสลาก ก็นั่งประจำงานของงานรัฐธรรมนูญ ณ บริเวณ เกาะลอยนั้น

^๒ โดยบังเกิด เหตุอันไม่ นานักฝนและไม่งามชน คอหนาประ

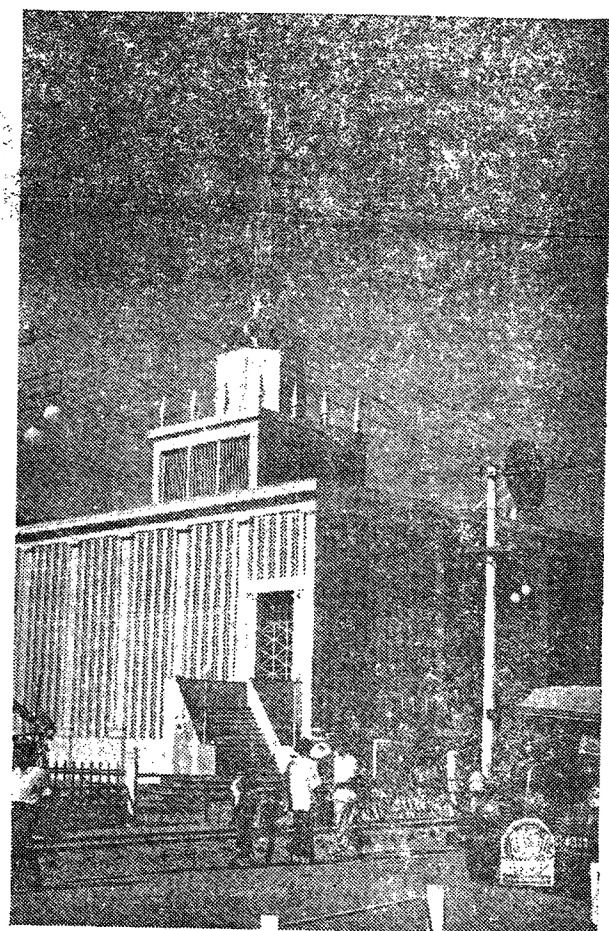
บก. ก่อนสมัยเปลี่ยนแปลงการปกครองได้ถูกกัก ถึงได้ขอมหาอำนาจเข้าเกลี้ยัดให้ตามทำมาฉางความศักดิ์สิทธิ์เพื่อบูชาของกรมการอื่นๆ ผู้มีเกียรติ และประชาชน ส่วนมากแต่เกิดข้อผูกพันนั้นเอง ดำรงอิทธิพลหาหนายได้ไว้ระบอบเหตุนั้น และช่วยกันทำไว้ ประมาด (มิต่อหน้า ๗)

ธาราน หาดทราย รอย หาดทราย พัน คน
 และคอยหน้ากักรวมการ ออกส่งจาก
 ก็น แบ่ง และ พกกันทาง หาดทราย
 ใจด้วย พลัดโพธิ์ยาดีหาว
 เคไชยน์ กรรมการออกส่งจาก
 ก็นแบ่งผู้หนึ่ง และ เป็นประ
 ธาน ในการ อำ นวย การออก
 ส่งจาก ออกัดเสนาธิการทหาร

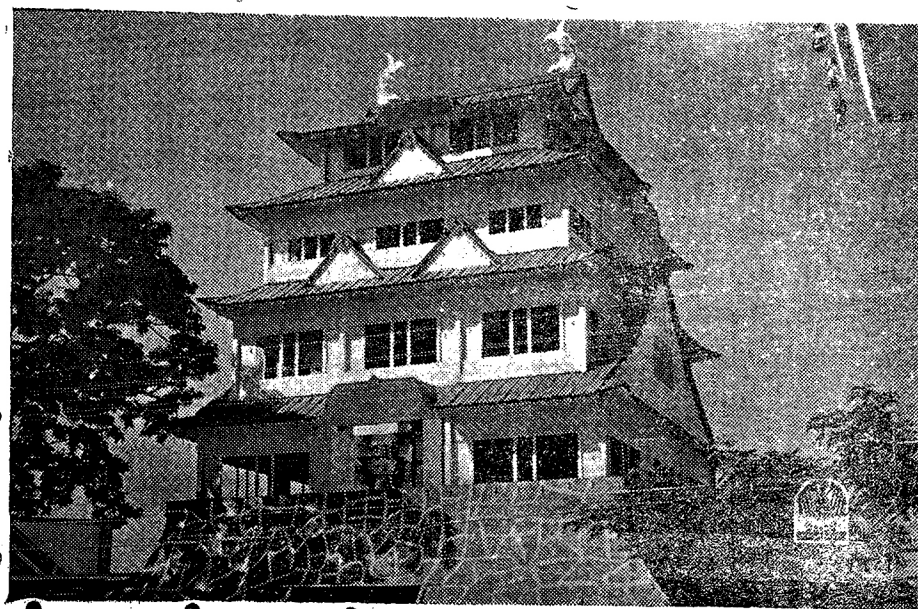
ยี่งลักชายและ
ลกสาวก้านันตาย

๕๔๔๔
เมืองนท & ธันวาคม ๒๔๔๒

เวลาถางนั้น คนวัยโตมึงอาจ
ใช้อาวุธบนขงนายพิง แะนาง
สาวชอ แก้วเคษ ซึ่งเบ
บุตรของกำนันม้วน คานหิน
ถา ขำเกอวัดโบสถ์ จังหวัด
พิษณุโลก ถึงแก่อวมตาขง
ต้องคน เจ้าหนาทกาถางคต
ตามสืบจับ

หอดาวแดง ของสถานเอกอัครราชทูตรัสเซียใน
งานวัฒนธรรมมณีนาคาต่าง ๆ ตั้งไว้

ปราสาทขามเฒ่า มีสินค้าของญี่ปุ่นหลายอย่างโชว์

งานฉลองรัฐธรรมนูญคืนแรกคนคับคั่ง
สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี เสด็จ

วาทะแรกแห่งงานฉลอง รัฐ
ธรรมนูญปี ๒๔๙๐ คงดังกึกก้อง
ในใจคนไทยทุกคน ๆ ไว้
ยักยักบ้าน และกระทรวงตะ
บองกรมแข่งบ้านกันอย่างวิจิตร
พิศดารแบบแปลก ๆ ไซ้ด้วยค
รัฐเขยิดคิ้วแดงแฉ่ เหนียว

งามเนนชดเสียงเซียงรัตนต้น
ต้นนี้เข้าประกวด พระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จ เสด็จ
งานเวลา ๑๔ น.
งานฉลองรัฐกรรม ๗
ต้นงามอนแปดต้นแรกของงาน
(มดหน้า ok)

มีเครื่องบินรัดเชือกอีก ๓๕ เครื่อง

จินตนาชาติแพะขาว เวียดนามกลางเตรียม
ตัวจะรอกอย่างสุดเหวี่ยง โดยเงินแดงได้ช่วย
เหอเคิมท๋ นอกจากจะอาวุธเข้ามาให้อย่างท่วม
เทแล้ว จินยังส่งทหารประจำการเข้าไปช่วยรบ
อีกถึง ๘,๐๐๐ คน มีแม่ทัพนายพลหัวกระ-
เด็นควบคมเข้ามาด้วย

[illegible]

จัดตั้งอาคารขนาดหนักให้ของ

ทพทรงฯ ยืนยันว่า ในอินโดจีน
 เป็นการใหญ่ที่จะว่าทางจีนคน
 ชาติได้รับรายงานจากแผ่นดิน—
 (มุตตหน้า ๑๒)

หนึ่งปรากฏ... หญิงน้อยใน
ด้วยกลางคน พอได้เห็นอาคันตุกะเข้า หล่อน
ก็ขยับตัวทำท่าจะหันเข้าง่ายๆ ใจพจน์รีบโบก
มือตะโกนให้หยุด พลงจึงอ้าวข้ามสระพาน
ตรงเข้าไปหา

พจนโทกฤษณ ยืนท่าจะเอื้อมมองการผัน
ทวนระหว่างเพื่อนของเธอกับหญิงผู้นั้น สัก
ครู่ หญิงนั้นก็เดินกลับเข้าไป ใจพจน์หันมา
ยิ้ม ยกหน้าเป็นก่ายแสดงถึงความจำเริญในหน้าที่
ที่เธอกระทำ

ใจพจน์เดิน ออชม กอฏ หล่อนอยู่ อย่าง
เปลือยเปลือยเป็นพิกจกฤษณต้องร้อง เรอให้
กลับมาที่ศาลา

“ว่าใจจะได้อะไรอย่างไร อตาอยู่
หรือเปล่า”

“อยู่เฉยๆออกมา” ใจพจน์ตอบทำ
ทางไม่สู้สนใจนัก

“แต่... เขอยกถามเขาหวั่นใจว่าทำไมทำ
ทางของบ้านนี้ เหมือนไม่ค่อย การให้ ใคร เข้า
มาอย่างนั้นละ”

ใจพจน์พยักหน้า

“อะไรอะไรเราจะไปตามคนใช้... เดียว
รอคุณน้อยกลับมา”

“เออจริง”

พจนโทกฤษณ พยักหน้าพลงดังหีบ ของ
บุหรืหรือออกมาเป็นตุลุ่ม และเดินออกไปมาอยู่
บนศาลา

อินทรี... ออกเดินออกมาทาง
ประตูเล็ก... กฤษณส่งยิ้มไป... ใจพจน์
ต้นเค... แต่หล่อนเพียงแค่มองน้อย ๆ และ
เดินมาที่ศาลา

“ทำไมไม่มาล่ะ” หล่อนมองไป
ที่เกาะสุดเคียว... พลงทักตึงเป็นการ
นำ ชายหนุ่มทั้งสองรับนั่งตามทัก ด้วย
คาของกฤษณจับที่ดวงหน้าต่าง งาม ของ หญิง
ไม่วางตา

“ทำไมไม่มาล่ะ” หล่อนมองไป
เป็นประโยคแรกของพจนโทกฤษณ

“ทำไมคุณจึงไม่ทราบ” หล่อน
ยืนด้วยนาเสียงสูงๆ และรอยยิ้มหวาน

“ผมถามคน... มันก็ไม่ค่อยบอกกับ
คุณไปว่า ไปตามเจ้าพจนนี่”

“อ้อ ทราบจากนายพล”

“แต่ไม่สู้ละเอียดนัก อย่างไรก็ตาม
ผมก็ได้มาจนถึง” กฤษณเริ่มทำท่าจะ

“น้อยกำลังรอฟังว่าคุณจะมีอะไร กับ
น้อย” หญิงสาวถามอย่างถนัด

“จำเป็นด้วยหรือที่ผมต้องมีอะไร... จึง จะ
ได้พบกับคุณ” กฤษณทำเสียงน้อยๆ แต่

“ออกผายใจ... เห็นหอก หัวใจเขาจึงไม่ยอมคลาย
จากความอึดแน่นง่าย ๆ

“ทีนี้สบายขึ้นครับ” ใจพจน์หัน
รอบ ๆ เมื่อเธอยืนเป็นครั้งแรก

“น้อยก็คิดอย่างนั้นแหละจึงไม่ยอม
จาก”

เคยเข้ามาปรากฏหน้าคุณและ ประสงค์จาก...
หล่อนต้องถอยหลังกลับไปอย่างผิดหวัง ไม่
มีใครสนใจของอิงจันทร์ได้... หันผ่านไป

ความหวังที่ซ่อนเร้นอยู่ในใจเริ่มโรยราและวัน
ที่ความหวังของหล่อนอยู่แค่เธอคนเดียวเอง

แต่เหมือนมีอะไรเข้ามา... คงคาทาง

คราใดที่ทั้งเธอและเธอมาประสาธน์คงจ้อง
ซึ่งกันและกันต่างก็เปล่งเสียงเจตนาให้กัน

และกัน... ฝ่ายหนึ่งขอมิรู้ตัวและเขี้ยว

โลกของความรักที่แตกสลายหนึ่ง ด้วยความ
ชัดเจน ด้วยความรักอันเรวร้อนและด้วย

ความเร่งเร้าใจที่ได้มีโอกาสใกล้ชิดเพื่อปฏิ
บัติตามคำบัญชาของความใคร่ตามประสาและ

วิธีเจ้า... ซึ่งในลักษณะการเช่นนั้น จะ
โดยรักจริงใจหรือไม่ ย่อมเป็นสิ่งทวน

กลสำหรับฝ่ายใดก็เหมือนกันแต่ใจพจน์ไม่มีความ
หวังด้วยฝ่ายใดก็เหมือนกันแต่ใจพจน์ไม่มีความ

หวังด้วยฝ่ายใดก็เหมือนกันแต่ใจพจน์ไม่มีความ
หวังด้วยฝ่ายใดก็เหมือนกันแต่ใจพจน์ไม่มีความ

หวังด้วยฝ่ายใดก็เหมือนกันแต่ใจพจน์ไม่มีความ
หวังด้วยฝ่ายใดก็เหมือนกันแต่ใจพจน์ไม่มีความ

หวังด้วยฝ่ายใดก็เหมือนกันแต่ใจพจน์ไม่มีความ
หวังด้วยฝ่ายใดก็เหมือนกันแต่ใจพจน์ไม่มีความ

หวังด้วยฝ่ายใดก็เหมือนกันแต่ใจพจน์ไม่มีความ
หวังด้วยฝ่ายใดก็เหมือนกันแต่ใจพจน์ไม่มีความ

หวังด้วยฝ่ายใดก็เหมือนกันแต่ใจพจน์ไม่มีความ
หวังด้วยฝ่ายใดก็เหมือนกันแต่ใจพจน์ไม่มีความ

หวังด้วยฝ่ายใดก็เหมือนกันแต่ใจพจน์ไม่มีความ
หวังด้วยฝ่ายใดก็เหมือนกันแต่ใจพจน์ไม่มีความ

หวังด้วยฝ่ายใดก็เหมือนกันแต่ใจพจน์ไม่มีความ
หวังด้วยฝ่ายใดก็เหมือนกันแต่ใจพจน์ไม่มีความ

หวังด้วยฝ่ายใดก็เหมือนกันแต่ใจพจน์ไม่มีความ
หวังด้วยฝ่ายใดก็เหมือนกันแต่ใจพจน์ไม่มีความ

หวังด้วยฝ่ายใดก็เหมือนกันแต่ใจพจน์ไม่มีความ
หวังด้วยฝ่ายใดก็เหมือนกันแต่ใจพจน์ไม่มีความ

นน... ชีวิตเรายังคงเดิม ความรักอัน
ซ่อนเร้นยังคงเดิม และหัวใจยังระทึกว่า

เพราะความกตัญญูที่ไม่ลืมหลังค้ำคิม!
อิงจันทร์จึงนอนไม่หลับกระสับกระส่าย

อยู่จนกระทั่งนาฬิกาปลุกเรอขึ้นดังทักใจ...
นอนเคียงข้างเธอเวลา ๓.๐๐ น. ครึ่ง

ปรุ่งใจแต่กายเรียวร้อย... แม้ผู้หญิง
ผู้ใหญ่ที่หล่อนชอบแต่อยู่เสมอกับผู้ใจ

เบนส์ฟ้าส่วนเธอส่วนนี้ขาว... บั๊กด้วยไหม
ดีฟ้าเป็นสายตอไม้กระจุ้มกระจุ้มปด

แขนอกเธอคอยปรุ่งใจ... ปรุ่งใจไม่ใช้คนหัว
เครื่องแต่งกายที่รักกับทรงผมแบบผู้ชาย ทำให้

หล่อนกลายจากเจ้าหนุ่มสาวงามเป็น...
หญิงผู้ค้ำคิมเกาทัณฑ์และเธอหวาน

วาเดินเข้ามาทำตัวเหมือนเด็กหนุ่มๆ...
ว่า

“เธอจะไปไหนล่ะ... แม่ปรุ่ง?”

มองหน้าสามีแล้วยิ้มแบบตามเคย...
“จะพาออกไปหาซื้อของและคิดว่าจะ

เที่ยวดูอะไร ๆ สักหน่อยพ่วงนักร้องด้วย”

“ไปกันด้วยคนเท่านั้นแหละ?”

“มีแฟนคนหนึ่งชื่อชิงเรวรับ... อาสาพา

เที่ยวเพราะ เขาเจนน้องน้อยแล้ว”

“มันจะอะไรล่ะแม่ปรุ่ง?” ชิงเรวอดคิด

ปรุ่งใจหันหน้าเข้าหา

ปรุ่งใจหันหน้าเข้าหา

ปรุ่งใจหันหน้าเข้าหา

ปรุ่งใจหันหน้าเข้าหา

ชาติจริงใหม่ล่ะ”

“เพราะว่าความ... ของคนเหล่านี้
คงอยู่บนรากฐานของความทุกข์ และน้ำ

ตาของผู้อื่น... แต่ว่าคนๆ ที่เลวกว่าพวก
ไอ้เสือ... และมีชีวิตที่ยืนบนความทุกข์ของคน

อื่นที่ยืนอยู่บน... ก้มออกมา... โดยกฎ

หมอบบ้านเมืองไม่อาจแคร์ได้”

“ยังไรล่ะ... น้อยไม่เข้าใจ”

คเชนทรวาเครืองดัง... ที่สุดเครื่อง

คัมภีร์ที่และด้ายแทงเค่งกลางแม่น้ำ... ซึ่ง

ต้องพาดเงาเงาไปด้วยทั้งน้ำตาด

“เมื่อคุณน้อยว่า... ไม่เข้าใจใช้ไหม

ผมจะบอกให้” คเชนทรวาเครืองดัง... น้ำ

เสียงสูงๆมาฟัง... “พวกที่เป็นตัวอยู่ในดัง

คมได้โดยกฎหมายไม่อาจทำอะไรได้... และ

เลวกว่าพวกไอ้เสือปล้นเขากิน... ได้แก่

พวกผู้ค้ำคิม... ซึ่งหากันด้วยกฎการวัดเลือด

วัดเนื้อคน... น้อยเองเคยคบผู้ที่ไม่มีความ

ค้ำคิมกับตัว... พวกนั้นแหละเป็นโจรร้ายของ

สังคม... เป็นโจรที่ปล้น... และฆ่าคนทาง

เกียรติยศและเศรษฐกิจอย่างเยือกเย็น... และ

ปรากฏจากความล้ำลึกในคุณธรรมมนุษย์ธรรม

เลวกว่าพวกไอ้เสือปล้น... เพราะพวกเหล่า

นั้นจะปล้นใคร... มันก็ตรงเข้าทำตรงๆคือ

ไม่มีความหลัง... ไม่ค่อยเกาะค้ำคิมให้

ตายทีละน้อย”

“น้อยเข้าใจแล้วล่ะ”

“น้อยเข้าใจแล้วล่ะ”

“น้อยเข้าใจแล้วล่ะ”

“น้อยเข้าใจแล้วล่ะ”

“น้อยเข้าใจแล้วล่ะ”

“น้อยเข้าใจแล้วล่ะ”

“น้อยเข้าใจแล้วล่ะ”

“น้อยเข้าใจแล้วล่ะ”

“น้อยเข้าใจแล้วล่ะ”

“น้อยเข้าใจแล้วล่ะ”

“น้อยเข้าใจแล้วล่ะ”

“น้อยเข้าใจแล้วล่ะ”

เสียงหญิงสาวนั้นเลื่อมใส... และดู

เหมือนจะแฝงความสะเทือนใจ... อะไรวาง

อย่างอยู่ด้วย... “เสียดายคุณยังไม่คุ้นกับกรุงเทพฯ”

ชายหนุ่มกล่าวต่อไป... “ถ้าคุณคุ้นกับ

จะพบกรุงเทพฯ... เป็นแหล่งอาศัยของ

พวกโจรอาชญากรรมอย่างหนาแน่น... ผม

รู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่า... ถ้าเราอยู่อย่างไม่

ต้องเสียเลือดเนื้อกันแล้ว... อยู่ในชนบทบ้าน

นอกยังอบอุ่นกว่าในนครหลวง... ดายเท่านั้น

ชีวิตของผมน่าพอใจแล้ว... เมื่ออายุของการ

รับราชการครบเมื่อใด... เหมือนกับออกสู่ชนบท

ฝั่งชีวิตและดำรงชีวิตอยู่ที่นี่”

“หมายความว่า คุณคนเชนทรวาเครืองดัง

หรือล่ะ”... น้อยเองก็ถามและบริสุทธ์

ใจจริง ๆ... แต่คเชนทรวาเครืองดังหน้าแดง... แล้ว

เปลี่ยนเป็นสีแดงสดและครุ่นคิด

“คุณน้อยทราบดีหรือยัง... ว่า คุณเปลี่ยน

ความคิดที่จะกลับมาไปอยู่กรุงเทพฯ... แล้ว

“ยังล่ะ”... อตายนี่แล้ว ๆ... “แต่ฉัน

จะจากหมายไปพ่วงเข้า... ซึ่งนำไปบอกแค่

เพียงว่าเราอยู่ที่นี่ต้องจำวันพอกันค้ำคิม... ยง

ชีวิต... แต่คุณค้ำคิมยังชั่วแล้วจริง... น้อย

ก็ยังไม่เข้าใจ... ซึ่งสารพยากรณ์ใจท่านไป

จนกว่าน้อยจะมีอิสระที่จะทำอะไร... โดยตัว

เอง”

“ถ้าคุณน้อยทำอะไรโดยตัวเองได้... คุณ

“ถ้าคุณน้อยทำอะไรโดยตัวเองได้... คุณ

“ถ้าคุณน้อยทำอะไรโดยตัวเองได้... คุณ

“ถ้าคุณน้อยทำอะไรโดยตัวเองได้... คุณ

“ถ้าคุณน้อยทำอะไรโดยตัวเองได้... คุณ

“ถ้าคุณน้อยทำอะไรโดยตัวเองได้... คุณ

“ถ้าคุณน้อยทำอะไรโดยตัวเองได้... คุณ

“ถ้าคุณน้อยทำอะไรโดยตัวเองได้... คุณ

“ถ้าคุณน้อยทำอะไรโดยตัวเองได้... คุณ

“ถ้าคุณน้อยทำอะไรโดยตัวเองได้... คุณ

มมหารศร สีพระยา 35